

Άξιον είναι τω όντι και χρεωστούμενον, αγαπητοί μου αδελφοί Χριστιανοί, να αναγινώσκουμε μετ' ευλάβειας και πόθου πνευματικού τους βίους των αγίων, διηγούμενοι τας αρετάς και τα κατορθώματα αυτών, όχι μόνον δια να μη αμνημονήσωμεν τα λαμπρά έργα αυτών και τας θαυματουργίας, αλλά και να μιμηθούμε την ζωήν και πολιτείαν των, εξων υπάρχει ο σήμερον εορταζόμενος όσιος Δαβίδ, όστις εγένετο παιδιόθεν ζηλωτής και μιμητής της αληθούς και ευθείας οδού, εκλεξάμενος την καθαρωτάτην και άγνήν πολιτείαν, λέγω, τον μοναδικό βίον, μιμούμενος κατά πάντα τρόπον τον της ασκήσεως δρόμο των ενάρετων οσίων ανδρών.

Διότι ούτος ο μακάριος δια των ένθέων και υψηλών κατορθωμάτων της αρετής κατεφώτισε τας ψυχάς των ανθρώπων και μέχρι τούδε παρέχει αενάως τας χάριτας και τας ευεργεσίας εις εκείνους, οίτινες μετ' ευλάβειας προσκυνούσι την πάντιμον αυτού κάρα και επικαλούνται εις αρωγή και βοήθειαν το άγιον αυτού όνομα. Πρέπον είναι λοιπόν να διηγηθούμε, κατά το δυνατόν ημίν, του μακαρίου και θεοφόρου τούτου πατρός οσίου Δαβίδ τας αρετάς και λαμπρά θαυμάσια έργα και όσον το δυνατόν να μιμηθώμεν και ημείς τα κατορθώματα αυτού προς ψυχική μας ώφέλειαν.

Ούτος λοιπόν ο αληθής και γνήσιος υπουργός του πανάγαθου Θεού ήτο μεν από την χωράν

ήτις καλείτο Γαρδινίτζα, κειμένη πλησίον του Ταλαντίου εις το παραθαλάσσιον, αντικρύ εις την Εύβοιαν νήσον, όστις ήκμασε περίπου το 1519 έτος, πατριαρχεύοντας εν Κωνσταντινουπόλει του αοίδιμου Ιερεμίου· είχε δε γεννήτορας θεοσεβείς τε και ευλαβείς, και ό μεν πατήρ αυτού εκαλείτο Χριστόδουλος, ων κατά το αξίωμα της Ιεροσύνης εστολισμένος μετά χαρίτων και αρετών, ή δε μήτηρ αυτού Θεοδώρα, ήτις τω όντι κατεγίνετο εις το να αναδειχθή τω πανοικτίρμονι Θεώ δώνρον καθαρόν έζων δε και οί δύο ενάρετος, δηλαδή με προσευχάς, με νηστείας, με ελεημοσύνες, με δάκρυα, παρακαλούντες τον άγιον Θεόν ημέρας τε και νυκτός να τους ελευθέρωση από τας παγίδας και ενέδρας του πονηρού διαβόλου και να τους αξιώση της επουρανίου αυτού βασιλείας. Ειδώς δε ό ελεήμων Θεός την καθαρότητα της ψυχής των εχαρίσατο αυτοίς τέσσαρα τέκνα, τα μεν δύο αρσενικά, τα δε δύο θηλυκά, εις τα όποια χαιρόντες και ευφραινόμενοι δόξαζαν το πανάγιον αυτού όνομα, εξ ων ό μακάριος Δαβίδ ευφραίνεται και ευχαριστεί τους γονείς του περισσότερο, ως έχων παρά του Κυρίου πλείονας χάριτας. Οτε δε έγένετο τη ηλικία τριών χρόνων ό τρισόλβιος, εν μια νυκτί καθ' ύπνον έφάνη αύτω ό θειος Πρόδρομος Ιωάννης, λέγων, ανάστα τέκνον μου και ακολουθεί μοί και ευθέως ηκολούθησε μετά χαράς ως να ήτο γέρων, εμφρων και συνετός. Εξελθόντες λοιπόν αμφοτέροι εκ του οικήματος ήλθον εις μίαν Εκκλησία κείμενη πλησίον της χώρας ταύτης, έπ' ονόματι του τιμίου Προδρόμου και βαπτιστού Ιωάννου, και αμέσως ευρέθη ή θύρα της Εκκλησίας ηνεωγμένη τη θεία επιταγή και εισήλθον ένδον του ναού. Ό μεν θειος Πρόδρομος έφάνη τω μακαρίω Δαβίδ ότι εστάθη εις την εικόνα, ήτις έφερε τον χαρακτήρα κατά το πρωτότυπο του Προφήτου, το δε παιδιον εστάθη έμπροσθεν της εικόνας μετ' ευλάβειας, έχον τας χείρας του σταυροειδώς, εις εξ ημέρας ολόκληρους, ανυπόδητο και άσκεπες, μόνον με ένα υποκάμισο, θεωρούν τον τιμιον Πρόδρομο. Οί δε γονείς αυτού εγερθέντες του ύπνου και μη ευρόντες το παιδιον λυπήθησαν μεγάλως· όθεν περιήλθαν την χωράν ερευνώντας δια το παιδιον τους και ούχ εύρον αυτό διό ελεεινολογούμενοι έκλαιον το αιφνίδιον της στερήσεως του παιδός των. Κατά την έκτη ήμέραν δηλονότι, ήτις ήτο Σάββατον, τη αυτή εσπέρα κατά το έθος, κατήλθεν ό Ιερεύς, ο πατήρ αυτού στην Έκκλησίαν ταύτην, ίνα ψάλει τον εσπερινό μεθ' ετέρων εγχωρίων του Χριστιανών, και εξαίφνης ορά το παιδιον του ιστάμενο έμπροσθεν της ιεράς εικόνας του τιμίου Προδρόμου, αστράπτον το πρόσωπον αυτού ως ήλιος, καθό πεπλησμένον θείας χάριτος, και εξέστη όλος υπό της υπερβαλλούσης χαράς δια την απροσδόκητο εύρεσιν του παιδιού του και μετά δακρύων λέγει προς αυτό· τέκνον μου αγαπητό που ήσο τόσας ημέρας; ποίος σε έφερε ενταύθα; Το δε παιδιον αμέσως, ω παραδόξου θαύματος, εδεικνυε δακτυλοειδώς την τιμία εικόνα του Προδρόμου, λέγον, ως γέρων νουνεχής ούτος, αγαπητέ μου πάτερ, με εφερεν αποχής οικίας μας εις αυτόν τον άγιον ναόν. Και εξέστησαν πάντες οί παρευρεθέντες Χριστιανοί, δοξάζοντας τον πανάγαθον Θεόν. Αφού δε τελείωσε ό εσπερινός, επέστρεψε ό πατήρ αυτού μετά του μακαρίου Δαβίδ εις τον οικον του, και δοξολογούντες υμνολογούν το υπεράγιον όνομα του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, ωσαύτως και του θείου Προδρόμου, τόσον οι γεννήτορες, όσον και πάντες οί κάτοικοι της χώρας δια το έξαίσιον και αξιάκουστον θαύμα.

Ἐκτοτε οὖν ὁ θαυμαστός καὶ παμμάκαρ Δαβίδ, εμφορηθεὶς τῆς χάριτος τοῦ παναγίου Πνεύματος, εισηύχето εἰς τὸν ναὸ τοῦ Προφήτου Προδρόμου καὶ προσήχето, καθὼς φησὶν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος πρὸς Ῥωμαίους Κεφ. η': Ὅσοι Πνεύματι θεοῦ ἄγονται, οὗτοι εἰσὶν υἱοὶ Θεοῦ. Βλέποντες οὖν οἱ γονεῖς τοῦ παιδιοῦ τὰς ἀρετὰς καὶ τὰς χάριτας, ἀς ἔλαβε παρὰ Θεοῦ, καὶ ὅσον τῆς ἡλικίας προύβαινε, τοσοῦτον ἠύξανε καὶ εἰς τὰς ἀρετὰς, ὑμνολογοῦντες ἐδόξαζον τὸν παντάνακτα Θεόν. Ἀφ' οὗ δε ἦλθε ἐν τῇ πρεπούσῃ ἡλικίᾳ ὁ μακάριος, οἱ γονεῖς αὐτοῦ ἔβαλον αὐτὸν εἰς τὰ ἱερά γράμματα, ὅπως δια τούτων ἀναγινώσκει τὰς θείας Γραφὰς καὶ ἱεράς βίβλους πρὸς μείζονα ὠφέλειάν του προΐόντος δε τοῦ χρόνου, ἐστολίζετο δια τῶν ἱερῶν γραμμάτων καὶ ἀναγνώσεων ὁ μακάριος, καὶ μάλιστα μετὰ τὴν γύμνασιν καὶ ἀσκήσιν τῆς ἀρετῆς, με νηστείας, με ἀγρυπνίας, με προσευχὰς καὶ δεήσεις πρὸς τὸν οὐρανοῦ καὶ γῆς Ποιητὴν, καὶ ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς ἐνησχολεῖτο μετὰ πόθου πολλοῦ ἐπικαλούμενος τὸν Δεσπότην Χριστὸν βοηθὸν καὶ ἀντιλήπτορα, ἵνα καταπάτησῃ τὸν πολυμήχανον ἐχθρὸν διάβολο καὶ νὰ ἀξιωθῆ τῆς ἐπουρανίου βασιλείας, τῆς ἀνεκλάλητου χαρὰς καὶ ἀγαλλιᾶσεως καὶ τῶν ἐπηγγελμένων ἀγαθῶν, περὶ ὧν ἀείποτε ἐφρόνει καὶ διενόεῖτο ἀναγινώσκων τὸν μακάριο Παῦλο, τὸν λέγοντα περὶ τῶν οὐρανίων ἀγαθῶν: "Ἄσφαλμὸς οὐκ εἶδε, καὶ οὐς οὐκ ἤκουσε, καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη πώποτε, ἀ ἠτοίμασεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν.

Δια παντὸς δε ἦτο πρόθυμος νὰ υπάκουη εἰς τὴν ἐπιταγὴν τῶν γεννητόρων του, μάλιστα ἐν καιρῷ τοῦ θέρους, ὅποτε ὁ πατὴρ αὐτοῦ μετῆρχετο τὴν γεωργικὴν, μετ' ἐπιμελείας ἔτρεχε εἰς τὰ χωράφια, συνεργάτης γινόμενος τῷ Πατρὶ αὐτοῦ· ἀλλ' ἐν ὧ ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἀνεπαύετο μετὰ τῶν ἐργατῶν ἐν τῷ μέσω τῆς ἡμέρας, ἀποφεύγων τὴν υπερβάλλουσαν θερμότητα τοῦ ἡλίου, ὁ αἰδιμος Δαβίδ ἐν ὥρᾳ τοῦ σφοδροῦ καύματος προσήχето, ἀναπέμπω δοξολογίας τῷ πανοικτίρμονι Θεῷ πρὸς τάλαιπωρία καὶ κακουχία τοῦ σώματος του, καὶ τοιοῦτοτρόπως, παραμένων τοῖς γεννήτορσιν αὐτοῦ, μετ' εὐπειθείας καὶ υπακοῆς διήγε τὸν βίον του, καὶ μάλιστα μηδένα ἔχων πνευματικὸν πατέρα ὁδηγὸν διόπερ λιπούμενος ἐδέετο τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἀνάδειξη αὐτῷ τὸν τῆς ἀληθείας δρόμο, εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ ἐνάρετου αὐτοῦ πόθου καὶ σκοποῦ.

Μετὰ δε καιρὸν πολὺν ἔχων ὅλη τὴν ἐλπίδα τοῦ ἐξηρτημένη εἰς τὸν ἅγιον Θεόν, προσευχόμενος ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς παρεκάλει αὐτόν τὸν κηδεμόνα τοῦ παντὸς νὰ τὸν ὁδήγησῃ νὰ ἐπιτυχῇ ἀρμόδιο καὶ ἀκύμαντο λιμένα, ἵνα ἀποφυγῇ τὰς τρικυμίας καὶ ταραχὰς τοῦ ματαίου βίου καὶ τὰς οσημέραι ἐνέδρας καὶ ἐπιβουλὰς τοῦ δολίου δράκοντος, ἵνα κερδήσῃ τὴν μακαρία ζωὴν τῶν δικαίων καὶ ἐνάρετων ἀνδρῶν.

Φθάσας δε την ηλικία των δεκαπέντε χρόνων, ανεχώρησεν εκ της πατρίδος του και, ποιήσας ευχήν τω Κυρίω ημών Ιησού Χριστώ, είπε: «Δέσποτα και Δημιουργέ απάσης της κτίσεως, εύσπλαχνε και πολυέλεε Θεέ, ό καταδεξάμενος δια την σωτηρίαν των ανθρώπων σαρκωθήναι εκ της αειπαρθένου Μαρίας, της ακήρατου μητρός σου και εξ αυτής γεννηθήναι και σταυρωθήναι και ταφή δοθήναι και τη τρίτη ημέρα αναστήναι, συ Βασιλεύ πανάγιε, επάκουσον εμού του αμαρτωλού και αναξίου δούλου σου και οδήγησαν με εν τω φωτί του προσώπου σου, του ποιείν το θέλημα σου το άγιον, ίνα κάγώ ό δ είλαιος αξιωθώ της επηγγελμένης εκείνης ουρανίου σου μακαριότητας».

Ό δε πανάγαθος Θεός ως οίκτίρμων και ευσυμπάθητος, ό θέλων την σωτηρίαν των ανθρώπων, εισήκουσε της δεήσεως αυτού και, καθώς εξήλθε της πατρίδος του, ευθύς ευρίσκει ίνα ενάρετον άνθρωπον καθ' όδόν, όστις εκαλείτο Ακάκιος. Ούτος δε ήτο πολύς εις την σοφία και παιδεία και μάλιστα εις την άσκησιν της αρετής και εγνωσμένος εις διαφόρους τόπους, ως ωφελήσας δια του ευαγγελικού κηρύγματος πολλάς ψυχάς ανθρώπων. Τούτου γίνεται αληθής μαθητής, υποσχεθείς να φύλαξη την υπακοήν και να είναι πρόθυμος δια παντός εις τα υπουργήματα των ασκητικών αγώνων. Ό δε μακάριος Ακάκιος εδέχθη μετά προθυμίας τον Όσιο, προορών ότι μέλλει να γένη ό παμμακαρ Δαβίδ θαυμάσιος και άξιον δώρον του ελεήμονος Θεού, και τον πήγε εις την μονήν του και τον έγγραψε συνασκητήν μετ' άλλων πατέρων, διδάξας αυτόν και καθοδηγήσας εις άπαντα τα επόμενα του μοναδικού βίου, και ευθέως ενέδυσεν αυτόν το σχήμα των Μοναχών και τον πρόσταξε να ενασχολείται εις κόπους και ιδρωτας ασκητικούς. Έκτοτε λοιπόν ο μακάριος Δαβίδ κατεγίνετο εις κόπους, εις αγρυπνίας, εις νηστείας, εις δεήσεις και προσευχάς και εις τελείαν αποχή των κακών, και σπούδαζε δια παντός να γένη έξω των σαρκικών ηδονών και του φθοροποιού κόσμου, δια να γένη θύμα καθαρόν του ουρανίου Βασιλέως. Ηναγκάζετο δε μάλιστα ο Όσιος κατά συνέχεια παρά του γέροντος του Ακάκιου χάριν δοκιμής εις το να περιφρονήται με λόγια μεμπτά και ψυχρότατα και επέμπετο παρ' αυτού να πωλή στάκτην ό δε αοίδιμος Δαβίδ με μεγάλην ταπεινοφροσύνην και άμετρον υπομονή υπέμενε καρτερώτατα και έκαμνε κάθε πρόσταγμα του γέροντος του, είδώς ότι ή υπομονή και ή υπακοή αποκαταστáνει τον άνθρωπον να δοξασθη παρά Θεού, και να αξιωθεί της ουρανίου μακαριότητας.

Μετ' ολίγον ὁ διδάσκαλος του Όσιου ο πατήρ Ακάκιος ανεχώρησεν ἀπὸ το μοναστήριον ἐπί σκοπῶ να υπάγη εἰς ἄλλο μέρος να εὖρη ἄλλους πλέον ἐνάρετους ἄνδρας, χάριν συναναστροφῆς και ομιλίας προς αὐξήσιν και πλεονασμῶν της ἀρετῆς· ἔλαβε δε μεθ' εαυτοῦ και τον Όσιο Δαβίδ. Περιπατοῦντες οὖν ἀμφοτέροι και ἀπὸ τόπου εἰς τόπον περιερχόμενοι πολλὰ μοναστήρια και ἀσκητήρια δια να ἐπιτύχωσιν ὅτι ποθοῦν, ἤλθον εἰς την Όσσα, ἣτις εἶναι μεταξύ του Ολύμπου και του Πηλίου οροῦς· ἐκεῖ δε, μαθόντες το μοναστήριον του Οἰκονομίου, εἰσήλθαν και παρέμειναν ολίγον και ὠφελήθησαν παρά των πατέρων ἐκείνων, ὁμοίως και οἱ πατέρες ἐκεῖνοι ἐκ τούτων, ἐπειδὴ ἡ ἀσκησις και ἡ γύμνασις της ἀρετῆς ἐγένετο ἀκωλύτως. Βλέποντες δε μάλιστα οἱ ἐκεῖ συνασκούμενοι πατέρες τον μακάριο Δαβίδ, ὅτι ἐξετέλει μεγάλα κατορθώματα ἀρετῶν και ἀμετρους κόπους και ἀγῶνας και ἐπροχώρει ἡμέρα τη ἡμέρα εἰς το κρεῖττον της ἀρετῆς, ὡς φησὶν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: Των μεν ὀπίσθεν ἐπιλαμβανόμενος, τοῖς δε ἐμπροσθεν ἐπεκτεινόμενος, παρεκίνουν και ἐβίαζον αὐτὸν τον αἰδιδμον να δεχθῆι το ἀξίωμα της Ἱεροδιακονίας, ἐπειδὴ ἐπρόβλεπον ὅτι μέλλει να γένη ἐντελής εἰς την ἀρετὴ και ἔχει να φωτίσῃ με τας πνευματικὰς του διδασκαλίας και νοουθεσίας πολλὰς ψυχὰς ἀνθρώπων. Ἀνεδείχθη λοιπὸν το της Ἱεροδιακονίας ἀξίωμα εἰς το διαληφθὲν μοναστήριον και, ὡς καθαρὸς και γνήσιος δούλος του παντοδυνάμου Θεοῦ, υπηρετεῖ εὐλαβῶς τα θεία Μυστήρια. Μετ' ολίγον δε καιρὸν πάλιν ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ, ὁ ἱερός Ακάκιος, καταφλεγόμενος ὑπὸ θείου ἔρωτος ἀπεφάσισε να υπάγει εἰς το Ἅγιον Όρος, και δια να προσκυνῆσῃ τα ἱερά μοναστήρια και να ἀπόλαυσῃ τους ἐκεῖ ἀσκητὲς χάριν εὐλογίας και να γένη μιμητῆς της ἀρετῆς ἐκείνων. Όθεν ἀναχωρήσας ἐκεῖθεν ἔχων μεθ' εαυτοῦ και τον μακάριο Δαβίδ, τη θεία συνάρσει, ἤλθε εἰς το Ἅγιον Όρος, περιήλθε ὅλα τα μοναστήρια και τας σκήτας και, λαβὼν οὐκ ολίγον καρπὸν της ἐνθέου ἀρετῆς, ἔκρινεν εὐλογον πάλιν ὁ σεβάσμιος πατήρ Ακάκιος να ἀποπλεύσῃ εἰς την Κωνσταντινούπολιν, ὁ δε ὀσιος Δαβίδ ἔμεινε ἐκεῖ εἰς τον λιμένα της ἀρετῆς, εἰς την μονὴν της ἀγίας Λαύρας του ὀσίου Ἀθανασίου Ἀθωνίτου, λέγω, χαίρων δε και ἀγαλλόμενος μετῆρχετο τον ἀσκητικὸ βίον.

Ό δε μακάριος Ακάκιος Φθάσας εἰς Κωνσταντινούπολιν πήγε ἀμέσως εἰς το Πατριαρχεῖο, εἰς προσκύνῃσιν του Πατριάρχου· ὁ δε Πατριάρχης Ἰδὼν τον αἰδιδμον Ακάκιο, τῶν οντι το σκεῦος της ἀκακίας και, πληροφορηθεὶς τον βίον του τον καθαρὸν και την διαγωγὴν του την ἐνάρετο, καθὼς και ἄλλοτε εἶχεν ἀκούσῃ παρ' ἄλλων, ὑπερευχαριστήθη. Μετὰ ταῦτα δε γενομένης συνόδου ἱεράς μετὰ των ἁγίων Ἀρχιερέων, καθήκον ἐκρίθη παρά πάσης της ἀγίας συνόδου να τιμηθῆι ὁ αἰδιδμος Ακάκιος δια του ὑψηλοῦ ἀξιώματος της Ἀρχιεροσύνης, ὡς ὢν ἀξίος ἐργάτης του ἱεροῦ Ευαγγελίου, ἵνα ποιμάνῃ το λογικὸ ποῖμνιο, ἵνα πληρωθῆ ἡ φωνὴ ἡ Ευαγγελικὴ, ἡ λέγουσα: Οὐ καιουσι λύχνων και τιθέασιν αὐτὸν ὑπὸ τον μόδιον, ἀλλ' ἐπὶ την λυχνίαν και λάμπει πασι, τοῖς ἐν τη οἰκίᾳ· και τοιουτοτρόπως χειροτονηθεὶς ἡξιῶθη του μεγίστου και ὑψηλοῦ ἀξιώματος της Ἀρχιεροσύνης, λαχὼν της μητροπόλεως Ναυπάκτου και Ἀρτης.

Άφ' ου δε κατήλθεν εις την επαρχία του, έστειλε εις το Άγιον Όρος και επήρε τον αγαπητό του υποτακτικό και καθαρόν υπουργό του Θεού, λέγω τον πανάριστον Δαβίδ και, ως έφθασε ούτος εις την Ναύπακτο εντός της μητροπόλεως, μεγάλη χαρά έγένητο αμοιβαία εις τους δύο, δηλαδή εις τον Αρχιερέα και εις τον Όσιο Δαβίδ. Και αμέσως ο γέροντας του μετά χαράς ψυχικής λέγει τον ένθεον σκοπόν του προς τον Δαβίδ- τέκνον μου αγαπητόν εν Κυρίω, εγώ επιτήδες σε μετακάλεσα εκ της μονής να σε χειροτονήσω επίσκοπο, να ποιμήνης λαόν, διότι είσαι άξιος εργάτης και διδάσκαλος του ιερού Ευαγγελίου, ινα φωτίζης ψυχάς ανθρώπων. Ό δε μακάριος Δαβίδ μηδόλως έστερξεν, αν και ήτον άξιος αυτού του υψηλού αξιώματος, επειδή κατεφρόνει την δόξαν, και ησπάζετο την ταπεινοφροσύνην και ησυχία διό καθ' έκάστην κατεγίνετο και ενησχολείτο να φύλαξη την ψυχήν του άσπιλο και καθαράν από τας επιβουλάς και ενέδρας του δολίου Σατανά και να την λαμπρύνη με τα πρέποντα προτερήματα και αρετάς, θέλων να αφανίση τελείως τας της σαρκός άτακτους κινήσεις και ορμάς και να υπόταξη το σώμα εις την ψυχήν. Δια τούτο με μεγάλας νηστειας και με ολονύκτιους αγρυπνίας και συνεχείς γονυκλισίας εταλαιπώρει τον εαυτόν του, επειδή πώποτε δεν χόρτασε την κοιλιαν με φαγητό, ποτέ δεν φόρεσε εύμορφον φόρεμα, ποτέ δεν γέλασε άτακτα, ποτέ δεν έκαμε τίποτε εναντίον του μοναχικού βίου, άλλ' είχε δια παντός τον φόβον του Θεού επιστηριγμένον εις την ψυχήν του και ησπάζετο την ταπεινώσιν και ήτον υποτεταγμένος προς τον άγιον γέροντα του και πνευματικόν του πατέρα δια να μάθητε λοιπόν πόση υπακοή είχεν ο παμμακάριστος εις τον διδάσκαλόν του, ακούσατε μετά προσοχής το έξης διήγημα.

Ό όσιος Δαβίδ εστάλη παρά του γέροντος του εκ Ναυπάκτου εις την Άρτα δια τίνα υπηρεσία ή οδός ή απέχουσα της Ναυπάκτου άχρι της Αρτης είναι τεσσάρων ήμερων, ο μακάριος επειδή συνήθιζε να περιπατή ανυπόδητος, φθάσας εις την Άρτα, ύστατο εν μέρει τινι χάριν αναπαύσεως· ιδών δε αυτόν εις άρχων θεοφιλής και φιλόπτωχος ανυπόδητον, ευθύς αγόρασε μίαν ζυγήν υποδήματα και έρχεται προς τον Όσιο και τω λέγει παρακαλών: δούλε του Θεού, λάβε αυτά τα υποδήματα και βάλε τα εις τους πόδας σου και μη ταλαιπωρης τόσον πολλά τον εαυτόν σου. Ό δε μακάριος Δαβίδ, εννοήσας την ευλάβειαν του άρχοντος, τα εδέχθη και τα φόρεσε και, άφ' ου έκαμε όλα τα προστάγματα του γέροντος του αγίου Ναυπάκτου, επέστρεψεν πίσω ταχέως. Ό δε Αρχιερεύς ο γέροντας του, ιδών τον Δαβίδ φορούντα τα υποδήματα, λέγει προς αυτόν μετά θύμου: ω Γέρων (επειδή ούτω εκαλείτο παιδιόθεν ο μακάριος δια την πολλήν φρόνησιν του) τίς σου έδωκε τα υποδήματα αυτά; Ό δε όσιος Δαβίδ μετ' ευλάβειας πολλής απεκρίθη και λέγει προς αυτόν: ένας άνθρωπος φιλόχριστος, Πάτερ μου, μοί τα χάρισε ο δε Αρχιερεύς λέγει προς αυτόν

αυτή είναι ἡ υποταγή την οποίαν σώζεις προς ἐμέ, ὦ Γέρων; και διατί δεν ἦλθες ἀνυπόδητος, καθὼς υπήγες; ἀλλά ἐλυπήθης τον εαυτὸν σου; ἀπελθε λοιπὸν και δὸς τα υποδήματα ὀπίσω εἰς τον ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος σου τα ἔδωκε και πάλιν στρέψον ὀπίσω, καθὼς υπήγες ἀνυπόδητος· τούτον τον κανόνα ἐκρίνα να σου δώσω, δια να μάθης ποτέ να μη κάμης ἔργον τι χωρὶς της προσταγῆς μου. Τότε ὁ ταπεινόφρων Δαβίδ, ποιήσας μετάνοιαν, ἐδέχθη μετὰ χαρᾶς την ἐπιτίμησιν και ἐπραξε καθὼς τον διέταξεν ὁ ἱερός ἐκεῖνος Ἀρχιερεύς· και, ἀφ' ου γύρισε πίσω, τον υπεδέχθη ὁ θεῖος ἀνὴρ μετ' εὐλάβειας και χαρᾶς, ὡς ἀξιὸν υπηρέτη του Θεοῦ και τέκνον της υπακοῆς. Οὕτω διάγων δε μετὰ του Ἀρχιερέως ἐλαμπε με τας ἀρετάς και θεῖα κατορθώματα, ὡς ἀστήρ φαεινότατος.

Εἶτα δε χειροτονήθη και ἱερεύς, γενόμενος λειτουργὸς των ἁγίων του Θεοῦ Μυστηρίων, και ὅλος ἠύξανεν εἰς την ἀρετὴν ἐπιδίδων εἰς τους ἀγῶνας και καμάτων, ὡς δένδρον πεφυτευμένον εἰς γῆν ἀγαθὴν, ὅπερ υψούτο τη θεῖα βοήθεια, φέρον καρπούς ἀγαθοῦς διότι ἦκουε την σοφίαν την λέγουσα: Ὅσον μέγας εἶ, τοσούτον ταπεινοῦ σεαυτὸν, και εὐρήσεις χάριν παρά Κυρίου.

Ὅθεν δια την υπερβάλλουσαν ταπεινωσιν ἀπέφυγε το ἀξίωμα της Ἀρχιεροσύνης ὁρῶν δε ὁ Ἀρχιερεύς και οἱ του τόπου ἄρχοντες τας οὐράνιους χάριτας και προτερήματα τα ὅποια εἶχε, τον παρεκάλεσαν πολλὰ δια να γένη ἡγούμενος της ἱεράς μονῆς της Θεοτόκου, ἐπιλεγόμενης Βερνικόβης. Οὕτω λοιπὸν, δια των πολλῶν παρακλήσεων του Ἀρχιερέως και των ἀρχόντων, Ἀνεδείχθη την ἡγουμενεία του ἱεροῦ ἐκείνου Μοναστηρίου και πάντοτε δια φροντίδας εἶχε την ἐπιμέλεια της ψυχικῆς σωτηρίας των μοναχῶν ἐκείνων, νοσητῶν και διδασκῶν καθ' ἐκάστην αὐτοῦς ἅπαντα του μοναχικοῦ βίου τα καθήκοντα, ἀποδεικνύω αὐτοῖς μάλιστα τον εαυτὸν του καλὸν παράδειγμα. Ἀλλ' οἱ μοναχοὶ ἐκεῖνοι δεν ἠθέλησαν πώποτε να ἐπιδώσωσιν εἰς την προκοπὴν της ἀρετῆς και οὕτω ἐπληρούτο το ρυτὸν ἐκεῖνο το λέγον Εἰ Αἰθίοψ ἀλλαξεται το δέρμα αὐτὸν και παρδαλὶς τα ποικίλματα αὐτῆς, τότε καταλείψουσι και ἐκεῖνη τας κακὰς των συνήθειας, ἐπειδὴ ἡγάπα ὁ καθεὶς να ἔχη την ἰδιορρυθμίαν και να τρέχη, ὡς θέλει, εἰς τας ἀισχράς του πράξεις.

Εν ω διήγεν ὁ μακάριος εἰς αὐτὸ τὸ Μοναστήριον τῆς Θεοτόκου, κατὰ τύχην ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀχαιὰν ὁ ἀγιώτατος Πατριάρχης Ἱερεμίας, μετὰ τοῦ σοφωτάτου ρήτορος Ἐμμανουήλ, πέρασε καὶ ἀπὸ τὴν εἰρημένην Μονὴν μίᾳ δε τῶν ἡμερῶν, ὄντος τοῦ Πατριάρχου ἐκεῖ, ὁ ὄσιος Δαβίδ ἐπήρε καιρὸν δια νὰ λειτουργήσῃ κατὰ τὸ σῦνηθες· ὁ δε ρήτωρ ἔχων

οὐκ ὀλίγην εὐλάβειαν πρὸς τὸν μακάριον εἰσήλθεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ βλέπει εἰς τὸ ἅγιον βῆμα τὸν Ὅσιον, ὁ ὁποῖος ἦτον εἰς τὴν προσκομιδὴν, ὅτι τὸν εἶχε περικεκυκλωμένον φῶς θεῖον καὶ ἐλάμπε τὸ πρόσωπον τοῦ ὡς ἥλιος, διότι ἐστέκετο σχεδὸν ἓνα πῆχυν ὑψηλότερον τῆς γῆς. Τοῦτο τὸ θαῦμα ἴδὼν ὁ ρήτωρ ἐδράμε εἰς τὸν Πατριάρχη καὶ λέγει πρὸς αὐτὸν ἐλθέ, Δέσποτα ἅγιε, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, νὰ ἰδῆς Ἀγγελὸν ἐπίγειον καὶ εὐθύς δραμῶν ὁ Πατριάρχης ἔνδον τοῦ ἁγίου βήματος, τὸ μὲν φῶς τὸ ὁποῖον εἶδεν ὁ ρήτωρ πρότερον, ὁ Πατριάρχης δὲν τὸ εἶδεν, ἀλλ' εἶδε τὸ πρόσωπον τοῦ ἁγίου βεβρεγμένον μὲ δάκρυα. Τοῦτο ὡς εἶδεν ὁ Πατριάρχης ἐθαύμασε καὶ ἐπειτα πολλὰ παρεκάλεσε τὸν Ὅσιον νὰ τὸν κάμῃ Ἀρχιερεῶν εἰς μίαν μητρόπολιν ἀλλὰ οὐδόλως ἔστερξε. Διατρίψας λοιπὸν ὀλίγον καιρὸν εἰς αὐτὸ τὸ Μοναστήριον ὁ Ὅσιος καὶ βλέπων τὸ ἀδιόρθωτον τῶν Μοναχῶν ἐκείνων, ἐφυγε ἐκεῖθεν περιφερόμενος ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, δια νὰ τύχῃ τὸν ἀρμόδιον τόπον τῆς ἀσκήσεως εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ ἀληθοῦς σκοποῦ τοῦ. Διὸ ποιήσας εὐχὴν πρὸς τὸν φιλόνητον Θεὸν εἶπε. Παντοκράτωρ Δέσποτα, δημιουργέ του παντός, φιλόνητον καὶ ἐλεῆμον Θεέ, Λυτρωτά καὶ ρύστα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, συ, ὦ γλυκύτατε μου Ἰησοῦ, ἔχυσες τὸ πανάγιόν σου αἷμα ἐπάνω εἰς τὸν Τίμιον Σταυρὸν δια τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου, συ ὡδήγησάν με, Πανάγιε Βασιλεῦ, του εὐρεῖν τόπον ἡσυχίας καὶ ἀνέσεως. Ταῦτα ὅταν ἔλεγε ὁ Ὅσιος μετὰ θερμῶν δακρῶν πρὸς τὸν παντάνακτον Θεόν, τῷ ἀπεκαλύφθη οὗτος ἐν ὁράματι καὶ τῷ εἶπε νὰ ἀπέλθῃ εἰς τὸ ὄρος Στεῖρι καλούμενον, ὅπερ κεῖται μετὰξὺ Ἐλικῶνος καὶ Παρνασσού, καὶ ἀμέσως τῇ θεῖᾳ ὁδηγίᾳ ἦλθε ἐπὶ τὸ ὄρος καὶ εὗρε τόπον ἀρμόδιον νὰ καθησύχασῃ καὶ ἐκεῖ ἔκαμε μικρὰν οἰκοδομὴν ἀσκητηρίου, ἐσύναξε καὶ τινὰς Μοναχοὺς εὐλαβεῖς καὶ σπουδαίους καὶ μετὰ τούτων ὑμολογεῖ τὸν ἅγιον Θεὸν ἡμέρας τε καὶ νυκτός, διάγων πολιτείαν γέμουσαν ἀρετῶν καὶ θείων χαρίτων. Διότι ὁ μακάριος Δαβίδ δὲν ἦτο μόνον στολισμένος μὲ τὰς χάριτας τοῦ μοναχικοῦ βίου, ἀλλ' ἦτο καὶ μὲ σοφίαν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν μαθημάτων, ἐπειδὴ ἐδιδάχθη ἀρκούντως παρὰ τοῦ γέροντος τοῦ Ἀκάκιου ἁγίου Ναυπάκτου καὶ παρ' ἐκείνου ἀπεστάλη πρὸς τὸν Δεκαδῶνα σοφὸν Ἰουστίνων καὶ εὐγενέστατον Ἀνδρέαν Ἄρνη, ἐδιδάχθη δὲ καὶ παρ' αὐτῶν μαθήματα ἀρκούντα.

Εἰς αὐτὸ λοιπὸν τὸ ὄρος καθησύχασας διήγεν ἀταράχως καιρὸν τῖνα ἐκ τῶν σατανικῶν προσβολῶν ἀλλ' ὁ μισόκαλος καὶ πονηρὸς διάβολος δὲν ἔπαυε νὰ μηχανάται τρόπους

δολίους κατά του παμμάρκου, φθόνων την υπερβάλλουσαν αρετήν του. Ό δε Όσιος ειδώς την άμετρον κακίαν και φθόνον του δολίου εχθρού ύστατο ως στερεά πέτρα, ουδόλως δειλιών τα σατανικά αυτού βέλη, και ως ουδέν λογιζόμενος τας πονηράς μηχανάς του· άλλ' εις το έσχατον καταφλεγόμενος ο πονηρός Βελιάρ υπό του φθόνου ενεργεί κατά του Όσιου πειρασμόν τοιούτον, και ακροασθήτε το τέχνασμα του φθονερότατου δράκοντα.

Μεταξύ της Χαιρώνειας και του Ελικώνος ευρίσκεται μία πόλις καλούμενη Λεβάδεια, ένθα κατοικούσι και Αγαρηνοί, εις εξ αυτών εν τάξει ων εξουσίας είχε σκλαβόπουλα, άτινα τυχόντα ευκαιρία έφυγον ό δε αυθέντης αυτών ερευνών μετά πόθου και γενόμενος πλήρης θυμού εζήτει τα ρηθέντα σκλαβόπουλα. Τινές οπαδοί του διαβόλου κάκιστοι παρουσιασθέντες τω Αγαρηνω εκείνω είπον ότι ό Όσιος εγένετο αίτιος της φυγής των σκλάβων και άμέσως εκείνος δραμών ως λύκος κεχηνώς ήρπασε τον μακαριώτατον Δαβίδ και τον παρέδωκεν εις τον ηγεμόνα της πόλεως· ούτος δε, ων ως θηρίον άγριον, ευθύς πρόσταξε και έρριψαν οι ύπηρέται του τον άγιον επί της γης και τον έδειραν σφοδρότατα με τόση ασπλαχνία, ώστε σχεδόν ημιθανής εγένετο ό Όσιος εκ των άμετρων πληγών, έπειτα τον εφυλάκωσεν. Ό δε άγιος ως πεπλησμένος της χάριτος του παναγίου Πνεύματος έχαιρε και ευφραίνεται ενθυμούμενος το ρητό του Αποστόλου Ιακώβου του Αδελφοθέου, το λέγον: πάσαν χαράν ηγήσασθε αδελφοί μου, όταν πειρασμοίς περιπέσητε ποικίλοις Την ερχόμενη ήμέραν πάλιν πρόσταξε ο αλιτήριος, και τον έβγαλαν από την φυλακήν και τον ξύλισαν σκληρότατα εκείνα τα αγριότατα θηρία, έπειτα του έδεσαν οπίσω τας χείρας και τον κρέμασαν δια πολλήν ώραν και εκ τούτου ησθένησαν τα χέρια του αγίου και έμειναν πολύν καιρόν ακίνητα. Άλλα τίς δύναται να διηγηθή εις πλάτος τας άλλας τιμωρίας και βάσανα, τα όποια εδέχθη εις το σώμα του ο άγιος; Εν ω ήτο κρεμάμενος, τον πότιζαν διάφορα ποτά φαρμακερώτατα αλλά ταύτα πάντα τα υπέμενεν υπομονητικώτατα, διότι ήτον αρματωμένος με την δύναμιν και χάριν του Δεσπότου Χριστού και επεθύμει να λαβή και το τέλος του μυστηρίου, να απόλαυση ταχέως τον στέφανον τον αμαράντινον και να συναλισθη εις την χορείαν των αγίων. Άλλ' ό πανάγαθος Θεός ειδώς ότι δι' αυτού του πολυτίμου μαργαρίτου, λέγω του οσιου Πατρός, εσώζοντο πολλαί ψυχαί, τον ήλευθέρωσε, φωτίσας τινάς Χριστιανούς και έδωκαν χρήματα πολλά τω ηγεμόνι, και ελυτρώθη ό άγιος.

Αφ' ου δε ηλευθερώθη του τυράννου δεν έκρινεν εύλογο να επιστρέψη εις το αυτό ασκητήριο, αλλά περιήρχετο από τόπου εις τόπον έως να εύρη πάλιν τόπον αρμόδιο ησυχίας, δοκιμάζων καθ' οδόν άμετρους τυραννίας και θλίψεις εκ των βαρβάρων και κακών ανθρώπων. Τέλος δε ήλθε εις την νήσον της Ευβοίας, εύρων αυτού τόπον ησυχίας, πλησίον

του χωρίου Οροβιαίς. Εις αυτόν δε τον τόπον ήτο ναός έπ' ονόματι της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος ημών Χριστού· τον ναό τούτον τη θεία βοήθεια δια συνδρομής τινών ευλαβών χριστιανών ανήγειρε εκ βάθρων, καλλωπισθέντα και ωραιοσθέντα μετά των αρμοδίων κελλιών, και εφεπομένων οικοδομών, αποκαταστήσας Μοναστήριον, ως επόθει. Έπειτα δε οί ποθούντες τον μοναδικό βιον, άκούοντες τας αρετάς και κατορθώματα του αγίου έτρεχαν πανταχόθεν και ελάμβαναν το αξίωμα της μοναδικής πολιτείας και τοιουτοτρόπως επρόκοπτον εις την αρετή δια των θείων παραινέσεων και διδασχαλιών του παναρίστου Δαβίδ. Εξ αυτών δε των μοναζόντων οί πλέον προκομμένοι εις την αρετή εισιν ούτοι· ο Ισαάκ όστις ειχε και το αξίωμα της Ιεροσύνης, ο Ίωαννίκιος και ο Ησαΐας, κεχαριτωμένοι τω οντι με διαφόρους άρετάς και προτερήματα· μετά τούτων ήτο και ο Γεράσιμος, Ιωακείμ, Διονύσιος και Δανιήλ Ιεροδιάκονοι, και αυτοί άξιοι και στολισμένοι με προτερήματα.

Εως εδώ, άκροαταί μου, διηγήθην την αποκατάστασιν του ιερού Μοναστηρίου και τας χάριτας και αρετάς του οσίου πατρός Δαβίδ, τώρα δε θα διηγηθώ ακολούθως τας περιηγήσεις, την υπερβάλλουσαν ελεημοσύνη την οποίαν έκαμνε εις τους πτωχούς και τα θαύματα αυτού. Έφάνη ποτέ εύλογο τω άγίω να υπάγει εις την επισκοπή του αγίου Δημητριάδος· συμπαρέλαβε δε τον Χριστόφορο, όστις και τον βιον του οσίου έπειτα συνέγραψε, και τον ιερόν Ίωαννικιο, και Περιπατούντες ήλθον έξω της επισκοπής προς το εσπέρας και κτύπησαν την θύραν εξήλθεν εις διάκονος του αγίου Δημητριάδος και τους έρωτα ποιοι είναι και τι θέλουσιν; Ο δε άγιος απεκρίθη προς αυτόν ξένοι άνθρωποι είμεθα και θέλομε να ξενισθώμεν εις την επισκοπή. Τότε ο διάκονος έπιστρέψας ειπε του γέροντος του, άπερ ειπεν ο όσιος· και πάλιν εξελθών ο διάκονος ειπεν ότι δεν είναι δυνατόν να εισέλθητε επειδή ο γέροντας μου δειπνεί μετά των φίλων του πάρετε λοιπόν μίαν ψάθαν και καθίσατε αυτού έξω. Τότε ο Όσιος απεκρίθη του διακόνου· ημείς, τέκνον μου, εις τον οίκον αγαπώμεν να μείνωμεν, και όχι έξω εις τον δρόμο. Και ευθύς λέγει προς τον Χριστόφορο ο άγιος γέρων τράβα το μουλάρι, επειδή ειχον ένα μαζί των, άνελε (ούτω ειχεν συνήθειαν να τον ονομάζη χαριεντιζόμενος). Αυτός δε έχων θάρρος προς τον αγιον ειπεν ας προσμεινωμεν ολίγον, Πάτερ, ίσως και μας ανοιξουν. Ο δε θείος Πατήρ βλέπων αυτόν αργοπορούντα να κάμνη το πρόσταγμα του, τον κτύπησε με την ράβδο του εις την ράχη, λέγων δεν κάμνεις εκείνο το οποίον σοι λέγω, μόνον στέκεσαι και φιλονεικάς; Αυτός δε ευλάβεια και φόβω φερόμενος, ετράβησε το μουλάρι. Και ο διάκονος του Αρχιερέως ιστάμενος έτι παρά τη θύρα και άκούων αυτά έδραμε προς τον γέροντα του, και τω διηγείται όλα αυτά τα όποια ήκουσεν. Ο δε άρχιερεύς κατάλαβε ότι ήταν ο περιφημος εκείνος Δαβίδ, επειδή προ πολλού δι ακοής ειχε τα προτερήματα του, και ηγάπα να τον ιδη και αμέσως άφησε το τραπέζι και μετά των ευρεθέντων φίλων προσέδραμεν εις τον Όσιο και, ως τον ειδε, λέγει μετ' ευλάβειας· συ εισαι ο γέρων Δαβίδ; και απεκρίθη αυτός μετά ταπεινώσεως εγώ ο δούλος της σης αγιοσύνης ειμι. Και ευθύς ο άρχιερεύς προσπίπτων ζητεί συχώρησιν. Ο δε μακάριος Δαβίδ, ως μιμητής ων του Δεσπότου Χριστού, έδωκε συχώρησιν εις τον αρχιερέα και την πρέπουσα νουθεσία να ευσπλαχνίζηται τους ξένους και να τους φιλοφρονή, δίδων αυτοίς και έλεος, αν έχωσι χρείαν, δια να αποπληροί το

χρέος του επαγγέλματος. Έπειτα δε μαθόντες οι κάτοικοι της χώρας προσέτρεχον άνδρες τε και γυναίκες, ως ή διψώσα έλαφος, εξομολογούμενοι και λαμβάνοντες ευλογία παρά του αγίου επέστρεφαν δοξάζοντας τον άγιον Θεόν, διότι ηξιώθησαν να ιδωσι τον άγιον και να ακούσωσι την μελίρρυτον εκείνη διδασκαλία και νουθεσία, ως εχοντες δι' ακοής πρότερον τας ενάρετους αυτού πράξεις.

Εκείθεν δε πάλιν άπήλθον εις την Λάρισα προς τον άγιον Λαρίσης, Νεόφυτο καλούμενο, όστις ήτον αληθής Ιεράρχης του Θεού, και εκεί δε διέτριψαν τινάς ημέρας και ωφελήθηκαν πολλοί των χριστιανών εκ της διδασκαλίας του αγίου, ομοίως και ό σεβασμιότατος Ιεράρχης.

Έπειτα δε τη θεία βοήθεια επέστρεψαν εις την Μονήν των και τις δύναται να διηγηθή λεπτομερώς τας αρετάς του αγίου, και μάλιστα την έλεημοσύνην την υπερβάλλουσαν, την οποίαν όχι μόνον τοις ομοπίστοις μετήρχετο, αλλά και τοις αλλοφύλοις;

Εν μια των ήμερων ήλθε τις Αγαρηνώς εξ Ευβοίας εις το Μοναστήριον πένης ων ιδών αυτών ο όσιος, οίκτω καμφθείς, πρόσταξε τον δοχειάρην να του δώση φορέματα και υποδήματα εκ των ετοιμών και όχι μόνον ταύτα, αλλά και τροφάς ακόμη δια τα παιδια του· Τοιαύτην μεγίστη ευσπλαχνία είχεν ο άγιος.

Ποτέ δε εις ιερομόναχος, Ευφρόσυνος καλούμενος, εκ της συνεργείας του πονηρού δράκοντας ακουσίως φόνευσε άνθρωπον και επειδή ήκουσαν τούτο οι ηγεμόνες του τόπου,

εφυλακώθη παρ' αυτών και ελήφθη άπασα ή πατρική περιουσία και έτι υπέπεσε εις χρέος βαρύτατο και, μη έχων οβολόν ο άθλιος, προσέδραμε τω άγιω γέροντι χάριν ελέους και βοηθείας. Ό δε συμπαθέστατος όσιος, άμα μαθών την άκραν δυστυχίαν του, ως άλλος Αβραάμ και Ξενοδόχος φιλάρετος, τω έδωκεν ολην την ποσότητα του χρέους, λέγων αύτω υπάγε, τέκνον μου, απόδος τοις δανειστáis και έπειτα απόρριψαν τας φροντίδας του κόσμου και υποουργεί τον Θεόν, καθώς υπεσχέθης αρχήθεν και ούτω ηλευθερώθη του χρέους ευχάριστων τον Θεον και τον ευσπλαχνικώτατον Όσιο.

Άλλοτε πάλιν τέσσαρες γέροντες ήλθον εις το Μοναστήριον, καταγόμενοι από το χωρίον των Οροβίων. Ίδών δε αυτούς ο άγιος τους ρώτησε πώς ήλθατε αδελφοί; Αυτοί δε απεκρίθησαν ημείς, άγιε γέρον, είμεθα πτωχοί και γέροντες, και ήλθομεν έως εδώ να μας σώσης ψυχικώς και σωματικώς. Ό δε άγιος γέρων μετά χαράς και ευχαριστίας τους εδέχθη, και διδάξας αυτούς τους κανόνas της μοναδικής πολιτείας τους ενέδυσεν και το σχήμα των Μοναχών. Οι δε έτεροι μοναχοί έλεγον προς τον άγιον δεν είναι συμφέρον του μοναστηρίου να μείνωσιν εδώ αυτοί, επειδή είναι και γέροντες και έχουσι χρέη και θα έχωμεν ενοχλήσεις παρ' αυτών. Ό δε άγιος γέρων απεκρίθη αυτοίς· σεις οπού θέλετε υπάγετε και αφήσατε εδώ τους πτωχούς γέροντας, διότι το μοναστήριον είναι του Δεσπότου Χριστού και των πτωχών, και όσοι έρχονται τους δέχεται. Μείναντες δε εκεί οι γέροντες οι πτωχοί ηλευθερώθησαν και της θλίψεως της πενίας και του βαρύτατου χρέους.

Άλλος τις ύπο πτώχειας κατατρυχόμενος, Γεώργιος ονόματι, από χωρίον Καλαμούδι, έχων και παιδια πολλά, προσέτρεχε κατά συνέχεια τω σεβασμίω γέροντι, επαιτών έλεος χάριν θεραπείας της πτώχειας του· ό δε άγιος τον εδέχετο μετά χαράς, και του έδινε ελεημοσύνη. Εν μια ουν των ήμερων ήλθε πάλιν ό αυτός Γεώργιος εις το μοναστήριον, κατά την συνήθειάν του, και ιδών ο άγιος γέρων αυτόν πολλά ταλαιπωρημένον υπο της πτώχειας δάκρυσε και λέγει προς αυτόν πώς περνάς αδελφέ, συ και τα παιδια; Είχε δε συνήθειάν ο άγιος, οτε έβλεπε ανθρωπους κακουχουμένους και τεθλιμμένους υπο πτώχειας, να χύνη δάκρυα υπο της συμπαθείας του. Ό δε πτωχός Γεώργιος απεκρίθη, λέγων προς τον Όσιο δι' ευχών σας αγίων, Δέσποτα μου, υγείαν έχομεν αν όμως έλειπεν ή αγιωσύνη σου, ήμεθα αποθαμένοι. Ό δε όσιος λέγει προς αυτόν υπάγε αδελφέ εις την τράπεζαν να φάγης ψωμί και έπειτα να σε δώση ο κελλάρης δύο κιλά κεχρί να υπάγεις εις τον οίκον σου δια να φάγωσι τα παιδια σου. Άφ' ου δε έφαγε ψωμί, επήρε και τρία ψωμία το δε κεχρί δεν ηθέλησαν οι προϊστάμενοι του μοναστηρίου να το δώσωσιν, άλλ' είπον αυτόν δεν σοι αρκεί οπού καθ' εκάστην έρχεσαι και μας ενοχλεις, αλλά θέλεις να σου φορτώνωμεν και τας

ημίονους του Μοναστηρίου με τα προς ζώαρκειαν να επιστρέφης εις τα ίδια; Ό Χριστόφορος, ων εντεταλμένος παρά του αγίου Γέροντος να τω αναφέρη τα τοιαύτα προς διόρθωσιν των ψυχών, ήλθε προς τον άγιον και είπεν άπερ ηκολούθησαν εις τον πτωχόν Γεώργιον.

Ό δε όσιος μετ' άκρας λύπης γύρισε εις τον τοίχον και έκλαυσεν, έπειτα είπε τω ιερομονάχω Ισαάκ, όστις ήτον εκεί κράξον τον ηγούμενον και τους γέροντας να έλθωσιν εδώ ούτοι δε αμέσως ήλθον έμπροσθεν του και, ως είδεν αυτούς, λέγει αυτοίς. Διατί, αδελφοί, διώξατε τον πτωχό Γεώργιο και δεν τω εδώκατε το κεχρί δια να φάγη αυτός και τα παιδια του; διατί παρωργίσατε τον Χριστόν και έμέ τον ταπεινόν γέροντα; Ό δε ηγούμενος και οι γέροντες ακούοντες τους λόγους του οσίου πατρός, κύψαντες κάτω την κεφαλήν των και φοβηθέντες, ελεγον μετ' ευλάβειας συγχώρησαν μας, Πάτερ άγιε, ότι επταίσαμεν. Ό δε άγιος τοις λέγει· λάβετε το κεχρί ογλήγορα και άλλα φαγητά και υπάγετε εις τον πτωχόν Γεώργιον και φάγετε και πείτε μαζί του, και κάμετε αγάπην, και τότε θα έχητε συγχώρησιν από τον Θεόν. Και ούτω έκαμαν, καθώς τους διέταξε, και ηξιώθησαν της συγχωρήσεως.

Εις Μοναχός ευλαβέστατος, Σάββας ονομαζόμενος, έχων πατρικά και μητρικά χρήματα πολλά, ηγόρασεν εύμορφον κήπον και τον χάρισεν εις το Μοναστήριον του αγίου δια ψυχική του σωτηριαν και μετά 35 έτη τινές μοναχοί εκ της μονής του αγίου Νικολάου, ονομαζόμενου Γαλατάκη, Παχώμιος και Θεόληπτος, έχοντες πλησίον του κήπου αυτού, του παρά του Σάββα αφιερωθέντος εις το Μοναστήριον του οσίου, μικρόν κηπάριον του ιδικού των Μοναστηρίου, αδικως και παραλόγως, ως πλεονέκται, το εξουσίασαν. Μαθών τούτο ο μακάριος Δαβίδ ουδόλως ωργίσθη, ουδόλως κατηράσθη, ούδ' ύβρισεν αυτούς δια την πλεονεξίαν των, άλλα καιτοι πολλάκις σκανδαλισθείς και συγχυσθείς και ζημιωθείς υπ' αυτών, ο άγιος έφύλαττε την αγάπην κατά το ρυτόν του Ευαγγελίου: Αγαπάτε τους διώκοντας υμάς, και μη επιδυέτω ο ήλιος επί τω παροργίσμω του αδελφού σου. Και οτε ή Μονή των κινδύνευε να αφανισθή υπο των ληστών, αυτός έκαμνε εις αυτούς ουκ ολίγην την βοήθειαν, μάλιστα τους ωκοδόμησε και φρούριον παρά τη θαλασσή, και τους έκαμνε δια παντός μεγάλας ευεργεσίας, νουθετών και διδάσκων αυτούς ευαγγελικός, ως ακριβής φύλαξ του ιερού Ευαγγελίου. Άλλ' ο Θεός άχρι τέλους ου παρείδε το δικαίον, μόνον τους έπαίδευσε με αρρώστιας μεγάλας δια την ψυχική των σωτηριαν. Πάσχοντες δε οι διαληφθέντες ούτοι Παχώμιος και Θεόληπτος ύπο νόσου βαρείας, ώστε σάπισαν αι σάρκες των, και φθάνοντες εις το τέλος της ζωής των ήλθον εις μεγάλην μετάνοιαν και στέλλοντες

προς τον άγιον ζητούν την συγχώρησιν, δια τα οσα σκάνδαλα και ζημίας τω έκαμαν. Ό μεν Θεόληπτος ηξιώθη της συγχωρήσεως δια γράματος και ευθύς έκοιμήθη, ο δε Παχώμιος, κατά μίμησιν του παραλύτου εβλήθη εις τον κράββατον, και υπο τεσσάρων ανδρών κρατούμενος πορεύετο προς τον άγιον. Ό δε όσιος καταβαίνον εις το φρούριο της Ευβοίας, καθ' οδον τους υπήντησε και, βλέπων ο παμμάκαρ την άθλια κατάστασιν του πάσχοντος, έκλαυσε και τω έδωκε την συγχώρησιν και ευθύς άφ' ου εγύρισεν εις το Μοναστήριον του πλήρωσε το κοινό χρέος και ωμολόγησε προ του θανάτου αυτού ότι ο κήπος είναι του Μοναστηρίου του οσίου Δαβίδ και εδόθη πίσω.

Μέχρι τούδε διηγήθημεν τας αρετάς και τα κατορθώματα του αγίου, τώρα δε θα διηγηθώμεν και τίνα θαύματα του, οσα έτι ζων εξετέλεσεν.

Εις καιρόν του θέρους επορεύετο ο άγιος εις την Κάρυστον δια τίνα χρείαν του μοναστηρίου· καθ' οδον δε προς το εσπέρας κατέλυσεν εις χωρίον ονομαζόμενο Δίστον, να αναπαυθή ολίγον εκ του κόπου, και οντες πάρα πολλοί κώνωπες έβλαπτον τους ανθρώπους, ουδόλως δίδοντες ησυχία αυτοίς να κοιμηθώσι. Διό έτρεχαν οι άνθρωποι οι μεν εις τα σπήλαια, οι δε εις τα όρη· ιδόντες δε τον άγιον οι κάτοικοι του χωρίου προσέτρεξαν εις αυτόν πίπτοντες εις τους πόδας του και παρακαλούντες αυτόν να δεηθή του Θεού, ως έχων παρρησίαν μεγάλην, να τους ελευθέρωση από το πλήθος των κωνώπων. Ό δε άγιος βλέπων την εύλάβειάν των και τα δάκρυα τα οποία έχυον τους διδάξε τα οσα είναι αναγκαια δια την ψυχική των σωτηριαν και τοις ειπε να έχωσι την ελπίδα των εις τον Θεον και αυτός θα τους ελευθέρωση ευθύς και ειτα σήκωσε τας χείρας του εις τον ούρανον και το όμμα της ψυχής του εις τον Θεον και ειπε Κύριε Ιησού Χριστέ ο Θεός ημών, όστις ηλευθέρωσας τους Ισραηλίτας από τας χείρας του Φαραώ και εχάρισας αυτοίς την γήν της επαγγελίας, συ λύτρωσαν και ελευθέρωσαν και τους δούλους σου τούτους εκ των παγίδων του νοητού Φαραώ, και του πλήθους των κωνώπων, ινα δοξάζωσι το όνομα σου το άγιον εις Σε, Πανάγιε Βασιλεύ, εχουσι τας ελπίδας της σωτηρίας των.

Άφ' ου εδεήθη ό άγιος, και ευθύς, ω των απείρων σου θαυμάτων Παμβασιλεύ, των κωνώπων όλα τα πλήθη έφυγαν και πνίγηκαν εις την θάλασσαν και όλοι δόξασαν τον Θεον και ηκούσθη το θαύμα εις πολλούς τόπους.

Αλλην φοράν páλιν πορευόμενος εις το χωρίον καλούμενον Έλευσίς δια ώφέλειαν πολλών ψυχών, εφιλοξενήθη παρ ενός ευλαβούς Χριστιανού, όστις θέλων να φιλοφρόνηση τον Όσιο μεταξύ των έτερων φαγητών έβαλε και μίαν κολοκύνθην εις το τραπέζι, ως ουσαν νεοφανή προς περισσοτέρα ευχαρίστησιν του μακαρίου ανδρός. Τρώγων δε ο Όσιος εξ εκείνης της κολοκύνθης την ήρε τόσον πικράν, ώστε δεν ήδύνατο κανείς να την βάλη εις το στόμα του. Ό μεν οικοκύρης ελυπήθην μεγάλως· ο δε άγιος γνούς τον λογισμόν του, εν ω εκάθητο ήσυχος, εδεήθη του Θεού ίνα μεταβληθεί ή πικρότης εις γλυκύτητα και ευθύς έγένετο γλυκύτατη. Τότε λέγει προς τον οικοκύρη τρώγε τώρα τέκνον μου, ότι είναι γλυκεία, γλυκύτατη ή κολοκύνθη. Τούτο ως είδεν ο Χριστιανός εκείνος, μεγαλοφώνος δόξασε τον Θεον και εις όλον τον τόπον εκείνον κήρυξε το γεγονός θαύμα.

Άλλοτε páλιν ο άγιος πορεύετο εις την χωράν του Ζητουνίου και τις Αγαρηνός έτυχε καθ' οδον κρατών εις τας χείρας του ράβδο και κτύπησε τον άγιον εις την ράχη ο μεν θειος πατήρ δεν μίλησε τίποτε, το δε χέρι του Αγαρηνού έξηρανθην γενόμενων άκίνητον. Τότε ο Αγαρηνός μη δυνάμενος να κάμη τι προστρέχει εις τον άγιον μετ' άλλων Αγαρηνών, εις το κατάλυμα οπού εξενίσθη, και παρακαλει τον Όσιο κλαίων πικρώς ίνα τον θεραπεύση· και αμέσως ο άγιος είπεν ας είναι το χέρι σου ιατρευμένον ως και πρότερον δια της θείας δυνάμεως. Και ω του θαύματος, απεκατεστάθη το χέρι του υγιές. Βλέποντες οι ομόπιστοί του το παράδοξο θαύμα το κήρυξαν εις πολλούς ομοπίστους των. Και ό μεν ιαθείς έφερε χρήματα αρκετά του αγίου προς ευχαρίστησιν, ο δε άγιος του τα έδωκεν οπίσω λέγων αύτω: Υπάγε να τα δώσης έλεος των ομοπίστων σου και εις το έξης πώποτε να μη κάμης κακόν. Και τοιουτοτρόπως εδοξάσθη ο άγιος παρά του αγαθοδότη Θεού ως πιστός δούλος και υπηρέτης άριστος του Δεσπότου Χριστού, θαυματουργών τοις πιστοίς και άπιστοίς εις δόξαν Θεού.

Και εκ τούτων λοιπόν των θαυματουργημάτων του αγίου δύναται να εννοήσει πάς τις πόσην παρρησίαν είχεν ο άγιος προς τον Θεον δια τας μεγάλας αρετάς του· είχε δε και εις το Μοναστήριόν του πολλήν ευταξία και κοσμιότητα και ήσαν οι εν αυτό ασκούμενοι Πατέρες με διάφορα χαρίσματα της μοναδικής πολιτείας· και δια να γένη φανερό πόση άριστην διοίκησιν είχεν ο μακάριος Δαβίδ εις την ιεράν Μονήν του, ακούσατε μετά προσοχής και εκ των επομένων διηγήσεων θα βεβαιωθήτε περισσότερο.

Ιεροδιάκονος τις καταγόμενος από το Ζητούνι ήτο συγκοινοβιάτης εις το Μοναστήριόν είχε δε γεννήτορας πλουσίους και ευγενείς· ο δε άγιος δεν εδωκεν εις αυτόν πώποτε φορέματα καινούργια να φορέση, αλλά ταπεινά και πενιχρά. Ηθέλησε ποτέ ο διάκονος να υπάγη να ιδη τους γονείς του και δι' αδείας του Οσίου πατρός υπήγεν άφ' ου δε επέστρεψεν εις το Μοναστήριόν του, είχε φορέσει λαμπρά τίνα ενδύματα ως υιός ευγενούς επαγγελλόμενος. Ό δε άγιος, ως είδεν αυτόν εστολισμένον τα περιφανή ενδύματα ταύτα, τω είπε διατί διάκονε κατεφρόνησας την στολήν της ταπεινώσεως και εξεδύθης το ένδυμα της υπερηφάνειας; Τώρα βλέπω δύο δαίμονας οι οποίοι κάθηνται επάνω εις τους ώμους σου. Ό δε διάκονος άκουσας, έντρομος έγένητο, πεσών δε εις τους πόδας του αγίου ζητεί συγχώρησιν. Ό δε θείος Πατήρ είπε προς αυτόν ογλήγορα έβγαλε τα φορέματα της υπερηφάνειας και ρίψε τα εις την φωτιά και φόρεσε τα ενδύματα της ταπεινώσεως και τότε λαμβάνεις συγχώρησιν. Αμέσως ό διάκονος έκαμε την προσταγή του αγίου Γέροντος και ευθύς, ιδόντες οι δαίμονες την ταπεινωσιν του διακόνου, αναχώρησαν κατησχυμένοι.

Ό διαληφθείς εκείνος Χριστόφορος έλαβε λογισμόν ποτέ να αναχώρηση από του Μοναστηρίου, οτε ό σεβάσμιος πατήρ δια του προορατικού χαρίσματος γνωρίσας τον σκοπόν του, εν ω ό Χριστόφορος εις το μετόχιον ητοιμάζετο μεθ' ενός ετέρου Μονάχου να φυγή, ό άγιος προφθάσας αυτόν τον επήρε κατ' ιδίαν ομιλών αύτω εν είδει εξομολογήσεως. Ό δε Χριστόφορος έννοήσας του αγίου τους λόγους, πώς δια του προορατικού του έγνώρισε τον σκοπόν του, ευθύς έπεσεν. εις τους πόδας του αγίου ζητών συγχώρησιν ό δε μακάριος Δαβίδ μετά συμπαθούς ψυχής ευλόγησε αυτόν και τον ηλευθέρωσεν από των κακών λογισμών και ειρήνευσαν ούτος του λοιπού εις το Μοναστήριον μετ' ευχαριστίας μεγίστης.

Τοσούτον διεδόθη ή φήμη του αγίου και ό έπαινος απανταχόσε, ώστε πολλοί των Αρχιερέων προσεκάλουν αυτόν εις τας επαρχίας των χάριν ψυχικής σωτηρίας των Χριστιανών αυτός δε, ως υπηρέτης πιστός του Ιησού Χριστού και μαθητής της υπακοής, μετέβαινε μετά σπουδής και επιμελείας. Όθεν και εις την Πελοπόννησον ποτέ οί εκεί Αρχιερείς και οι άρχοντες, έχοντες μεταξύ των σκάνδαλα και λογομαχίας ου σμικράς, εμήνυσαν εις τον άγιον να υπάγη να τους ειρήνευση. Ό δε άγιος ευθύς μετά προθυμίας ούτε το μήκος της οδού εβαρύνθη ούτε συμπάθειαν εις το γήρας του έδωκεν ούτε εις το σώμα του, το οποίον ήτο πολλά ισχνό και κατάξηρον από τας νηστείας και άμετρους κακουχίας και τας αγρυπνίας, άλλ' επήρε μεθ' εαυτού και τινας μαθητάς του και εκίνησε δια την Πελοπόννησον. Καταβάς δε εις τον αιγιαλόν ήυρε πλοίον και εμβήκε μέσα μετά των μαθητών του, δια να πέραση αντίκρυ εις το Ταλάντι. Πριν δε να φθάση εις τον λιμένα το πλοίον, συνέβη άφνω τρικυμία και ζάλη της θαλάσσης μεγάλη, ώστε το πλοίον γύρισε, και όλοι έπεσον εις το βάθος της θαλάσσης, οί οποιοι, τη θεία βοήθεια, εξήλθον ό μεν κολυμβών, ό δε εις ξύλον επάνω ό δε μακάριος Δαβίδ ως γέρων και αδύνατος κατήλθεν εις τον βυθόν, άλλ' έπειτα δια του θείου ελέους ανήλθεν εις την επιφάνειαν της θαλάσσης εξηπλωμένος, ωςάν να εκοιμάτο. Οί δε μαθηταί του ελευθερωθέντες, έκλαιον έξω του αιγιαλού πικρώς δια τον Δαβίδ, τον πνευματικόν δεσπότην και πατέρα των. Εν ω εύρισκοντο εις βαθειαν λύπην, μετά εννέα ώρας ορώσι τον άγιον εις την επιφάνειαν της θαλάσσης υπτιον, ζώντα, όλως αβλαβή, όστις εξήλθεν έξω απολαβών τους αυτού μαθητάς, και πάντες δόξασαν τον πανάγαθον Θεόν δια το μέγα τούτο θαυμάσιον. Εκείθεν λοιπόν μετέβη εις την Πελοπόννησον μετά των αυτών μαθητών, ένθα όχι μόνον δια των πνευματικών του νουθεσιών και διδασκαλιών ειρήνευσε τους σκανδαλισθέντας υπό του πονηρού Βελίαρ, άλλ' προξένησε και μεγάλην χαράν και αγαλλίασιν πνευματικήν εις πάσαν τάξιν Χριστιανών, και Ούτω επέστρεψε εις το Ιερόν του Μοναστήριον μετά των μαθητών του.

Μετά την επιστροφή του είπεν ότι μετά την κοιμήσιν του έχει να έβγη νερόν εις το δεινα μέρος, ως μη ον πρότερον, όπερ ως ήδη φαίνεται ρέον από κρήνης αέναου.

Τοιούτος ήτον ό μακάριος Δαβίδ λελαμπρυσμένος πολλαίς αρετάς και χαρίσμασι του παναγίου Πνεύματος και, φθάσας εις γήρας βαθύ, προείδε την κοιμήσιν του δι' αποκαλύψεως θείας και είπε πασι τοις συνασκουμένοις πατράσιν ότι μετά τρεις ημέρας

μέλλω να απέλθω εντεύθεν κατά το θείον βούλημα. Ερχόμενης δε της τελευταίας ημέρας, έκραξεν όλους τους πατέρας λέγων προς αυτούς· εγώ, Πατέρες, αδελφοί και τέκνα μου, μέλλω να υπάγω προς τον Κύριόν μου, ο οποίος με προσκαλεί, ύμεις δε οίδα, τε τους κανόνας της μοναδικής ζωής ακολουθείτε λοιπόν αυτούς και μη αμελείτε και δια παντός εστε αφιερωμένοι ψυχή τε και τω νω εις την ιεραν προσευχήν, δοξολογούντες τον Δεσπότην Χριστόν, τον γλυκύτατον Ιησούν και Σωτήρα του παντός, προς αλλήλους δε έχετε την κατά Θεόν αγάπην, προς εκπλήρωσιν του ρητού του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, Όπου είσι δυο ή τρεις συνημμένοι εις το εμόν όνομα, εκεί ειμί εν μέσω αυτών. Δια παντός μελετάτε τον θάνατον και μνημονεύετε τα κάλλη του νοητού παραδείσου αποφεύγετε τους πονηρούς λογισμούς και πάντοτε Εξομολογείσθε εις δεδοκιμασμένους πνευματικούς προς διόρθωσιν των πονηρών λογισμών, ίνα έχητε την ουράνιον χάριν φεύγετε την φιλίαν του κόσμου, έχετε την ταπεινωσιν, την πραότητα, την υπακοήν και ενασχολείσθε εις την ανάγνωσιν και μελέτην των θείων Γραφών και ελεείτε τους χρείαν έχοντας και προ πάντων ασπάζεστε την πνευματικήν πτωχείαν και υπομένετε πασαν θλίψιν και στενοχώρια, πενθούντες και κλαίοντες δια τα πλημμελήματα σας, και εστε δια παντός εγρηγορότες εις πόνους, εις καμάτους, εις κακουχίας, ίνα απολαύσητε εκείνη την ανεκλάλητον χαράν, λέγω την ουράνιον βασιλείαν.

Τας νουθεσίας ταύτας και αλλάς πολλάς ειπεν ό θείος Πατήρ τοις αδελφοίς πατράσιν, έπειτα ήρχισε να αναπέμπει ύμνους και δοξολογίας τω πανοικτίρμονι Θεώ, λέγων ευλογημένος ει Ποιητά του ουρανού και της γης, Θεέ πολυέλεε, ό καταδεξάμενος λαβειν σταυρικόν θάνατον δια την απολεσθεισαν ανθρωπινον φύσιν συ Πανάγιε Βασιλεύ, ως πολυεύσπλαγχνος και ευσυμπάθητος Θεός συγχώρησαν μοι και πάριδε τα έμά πταισματα και ενίσχυσαν με παραστήναι τω φοβερωψ ήματί σου ακατακρίτως.

Ταύτην την εύχήν ειπών, γύρισε τα όμματα του προς τους αδελφούς και λέγει αυτοίς· ιδού αδελφοί, ό Δεσπότης Χριστός ήλθε. Και ευθύς απέδωκε την αγίαν του ψυχήν εις χείρας Θεού του ζώντος κατά τον σοφόν Σολομώντα: Δικαίων ψυχαί εν χειρί Θεού· ήτο δε ή τρίτη του Νοεμβρίου μηνός.

Οι δε Μοναχοί βυθισθέντες εις λύπην βαθείαν και θρηγούντες απαρηγόρητος δια την στέρησιν του κοινού πατρός και διδασκάλου αυτών, πίπτοντες επάνω εις το άγιον λείψανον μετά δακρύων και μετ' ευλάβειας πολλής κατεφίλουν αυτό, μη έλπίζοντες εις το έξης να ιδωσι τον θείον Δαβίδ, τον κοινόν πατέρα και προστάτην των ψυχών των και ούτω μετά ταύτα ενεταφίασαν πάντες το άγιον αυτού λείψανον εν ιεραίς υμνολογίαις και ακολουθίαις, ποιούντες όλοι ομοθυμαδόν προσευχήν επάνω του τάφου αυτού λέγοντες: Σε αγιώτατε Πάτερ παρακαλούμεν, προστάτα θειε των ημετέρων ψυχών, βάλλοντες μεσίτην προς τον πανάγαθον Θεόν τον οικτίρμονα, ως παριστάμενον τω θρόνω αυτού, ίνα δια πρεσβειών σου διαφυλλάττη ό ελεήμων Θεός πάντας ημάς άτρωτους και ανεπηρέαστους των σατανικών επιβουλών, ωσαύτως και την ιεράν σου Μονήν, ην ποικίλοις αγώσι και κόποις ανήγειρας, θειότατε Πάτερ, προς διηνεκή δοξολογίαν του πολυελέου Θεού.

Μετά δε την κοίμησιν του ό άγιος τосαύτα θαυμάσια επετέλει, ώστε πλήθη ανθρώπων προσήρχοντο τη θεία αυτού σορώ μετ' ευλάβειας, και εθεραπεύοντο εκ παντοίας νόσου και έως τώρα πανταχόθεν προστρέχουσι τη ιερά αυτού Μονή οι χριστιανοί μετά πόθου και ευλάβειας, αρυόμενοι ιάματα εκ της παντίμου αυτού κάρας, ης ή σιαγών είναι διηρημένη οπού δε μετ' ευλάβειας προσκαλείται ή τίμια αυτού κάρα και ή αγία σιαγών, εκεί νόσοι θεραπεύονται, δαίμονες απελαύνονται, πάθη ποικίλα ιατρεύονται, το των ακριδών φθοροποιό πλήθος θαυμασίως αποδιώκεται. Ευλογητός ό Θεός, ο δοξάζων τους αγίους αυτού- όθεν και ημείς αδελφοί χριστιανοί, ας καταλείψωμεν πασαν κακίαν και πονηρίαν και ας μιμηθώμεν κατά τας δυνάμεις μας την αρετή και τα κατορθώματα του αγίου, επιμελούμενοι να άποκτήσωμεν την ενάρετο ζωήν και πολιτείαν, κατά την Ευαγγελική εντολή την παραγγέλλουσιν Γίνεσθε άγιοι, ότι καγώ άγιος ειμί όπως δια πρεσβειών και ικεσιών του οσίου πατρός ημών Δαβίδ αξιωθώμεν της επουρανίου βασιλείας του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, ω ή δόξα και το κράτος εις τους απέραντους αιώνας. Αμήν

ΜΕΡΙΚΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΔΑΒΙΔ ΣΤΙΣ ΜΕΡΕΣ ΜΑΣ

Η θαυματουργική παρουσία του Οσίου συνεχίζεται ασταμάτητη και επί των ημερών μας. Από το βιβλίο θαυμάτων του Οσίου, πού τηρείται στο Μοναστήρι, σταχυολογούμε μερικά από τα πολυάριθμα και καθημερινά θαύματα του και τα μεταφέρουμε εδώ:

1. Ο μικρός Ιωάννης Αχιλλέα Μακρής, από την Κερασιά της Αγίας Άννης, έπασχε από μια δερματική νόσο πολύ σοβαρής μορφής. Οι γιατροί δεν είχαν καταφέρει να του προσφέρουν καμιά ουσιαστική βοήθεια. Η πιστή μάνα του τον φέρνει στο Μοναστήρι και παρακαλεί τον Ιερέα της

Μονής να της κάνει Θεία Λειτουργία και Άγιο Ευχέλαιο.

Μετά την τέλεση των Αγίων Μυστηρίων το δέρμα του μικρού Ιωάννη καθαρίστηκε θαυματουργικά.

2. Η μικρή Μαρία Γκριτζάπη, κόρη του Παναγιώτη και της Βασιλικής Γκριτζάπη, από το Λούτσι της Λιβαδειάς, ήταν παράλυτη, δεν μπορούσε καθόλου να περπατήσει. Οι γονείς της την έφεραν στο Μοναστήρι και στις 5 Απριλίου 1965, παραμονή της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος, κατά τη λιτάνευση των λειψάνων του Αγίου, όταν τα άγια Λείψανα πέρασαν πάνω της, σηκώθηκε και περπάτησε μέσα στο ναό. Έγινε τελείως καλά και από τότε περιπατεί ελεύθερα και έρχεται τακτικά και στον Άγιο για να τον δοξάζει και να τον ευχαριστεί.

3. Ο Νικόλαος και η Ελευθερία Κουφομαργαρίτη από το Μοσχάτο Αττικής είχαν ένα κοριτσάκι, Μάρθα το όνομα πού αρρώστησε από λευχαιμία. Οι γονείς έμαθαν για του τον Όσιο Δαβίδ από μια γυναίκα από τις Ροβιές Ευβοίας, την Ελευθερία Τζινή, την οποία είχε λυτρώσει ο Άγιος από βαριά ασθένεια. Οι γονείς με το άρρωστο κοριτσάκι είχαν επισκεφθεί πολλούς γιατρούς, άλλα ελπίδα για το παιδί τους δεν τους είχε δώσει κανένας. Τότε ήταν πού γνώρισαν την Ελευθερία Τζινή από τις Ροβιές και τους μίλησε για «τον άγιο μας». «Ποιος είναι αυτός ο άγιος;» ρώτησε η μητέρα του παιδιού, «δεν τον ξέρω». «Ο όσιος Δαβίδ», απάντησε η γυναίκα. Παίρνει τότε η μάνα το παιδί στα χέρια της, το σηκώνει ψηλά και λέει μέσα από την καρδιά της: «Άγιε μου Δαβίδ, κάνε καλά το παιδί μου». Μόνο αυτό. Και την ίδια στιγμή το παιδί έγινε αμέσως καλά και το έφερε και στη Μονή υγιέστατο και δόξασε τον άγιο Γέροντα. Αυτά το έτος 1976.

4. Πάρα πολλές είναι και οι εμφανίσεις του Όσιου Δαβίδ, όχι μόνο στους Πατέρες της Μονής αλλά και σε άλλους ευλαβείς Χριστιανούς πού βρίσκονται σε ανάγκη.

Η Αγαθή Γιογιού εξ Αμερικής έπασχε από επιληψία. Οι γονείς της Γεώργιος και Παρασκευή κατάγονταν από το χωριό Παγώντα Ευβοίας. Η μητέρα της Αγαθής έταξε το παιδί της σε πολλούς αγίους. Άκουσε και για τον όσιο Δαβίδ από μια γυναίκα από την Σκεπαστή Ευβοίας και παρακάλεσε τον άγιο: «Άγιε Δαβίδ, δεν σε γνωρίζω ποιος είσαι, σε παρακαλώ, όμως,

κάνε καλά το παιδί μου, την Αγαθή». Το ίδιο βράδυ είδε έναν καλόγηρο σε ένα βουνό, με την όψη πού έχει ο άγιος στην εικόνα της εξώπορτας της Μονής, ο οποίος της είπε: «Το παιδί σου θα γίνει καλά και να έλθεις στο σπίτι μου, σε περιμένω». Εκείνη τον ρώτησε: «Ποιος είσαι εσύ πού θα κάνεις καλά το παιδί μου;» και ο άγιος της απάντησε: «Αυτός πού κάλεσες πριν από λίγη ώρα, ο όσιος Δαβίδ».

Αυτά θα τα διηγηθεί ή ίδια ή μητέρα της Αγαθής, σε προσκύνημα της στη Μονή στις 5 Απριλίου 1979, όταν είχε έλθει να ευχαριστήσει τον Άγιο πού το παιδί της είχε —τότε— δυόμισι χρόνια να πάθει επιληπτική κρίση και αισθανόταν τελείως καλά

5. Ο Κων/νος Μπασδέκης και ή γυναίκα του από τη Μαλεσίνα Λοκρίδας βρίσκονταν σε μεγάλη θλίψη, γιατί δεν μπορούσαν να αποκτήσουν παιδιά. Τα παιδιά γεννιόνταν και λίγο μετά τη γέννηση πέθαιναν. Η γυναίκα, κάποια νύχτα, βλέπει στον ύπνο της έναν καλόγερο να της λέει ότι είναι έγκυος και ότι θα γεννήσει κοριτσάκι. Στην ερώτηση της ποιος είναι, ο καλόγερος απάντησε: «Είμαι ο όσιος Δαβίδ από την Εύβοια. Θα σε βοηθήσω να αποκτήσεις το κοριτσάκι, το οποίο θα ονομάσεις Δαβιδούλα. Θα το φέρεις και θα το βαφτίσεις στο σπίτι μου και εκεί θα κοινωνήσει των Άχραντων Μυστηρίων για πρώτη φορά. Μη διστάσεις να πεις αυτό πού σου έκανα, όπου και αν ευρίσκεσαι».

Τα λόγια του Γέροντος εκπληρώθηκαν κατά γράμμα κατά το έτος 1958.

6. Πολλοί παραθεριστές της Λίμνης Ευβοίας, σαν μάθουν ότι λίγα χιλιόμετρα πιο πάνω βρίσκεται η Μονή του Οσίου Δαβίδ του Γέροντος, ανεβαίνουν και προσκυνούν τον Όσιο.

Η Παρασκευή Γρηγοριάδου (Ευγενίου Καραβιά 60, Κάτω Πατήσια) ήταν και αυτή μια παραθερίστρια που πήγε να προσκυνήσει τον Άγιο και είδε φανερά την επίσκεψη του μετά από θερμή, με δάκρυα, προσευχή, στην οποία παρακάλεσε τον Άγιο να την απαλλάξει από τη χρόνια ωτίτιδα που τη βασάνιζε. Να πώς έγινε το θαύμα: κουρασμένη ή προσκυνήτρια ανέβηκε στο κελί του ξενώνα για να ξεκουραστεί. εκεί την πήρε ο ύπνος και είδε να ανοίγει ή πόρτα του κελιού της και ένας μοναχός να μπαίνει μέσα και να της δίνει το ράσο του να το φορέσει. Το πήρε και το φόρεσε. Όταν ξύπνησε ήταν τελείως καλά, το ευλογημένο ράσο του Αγίου την είχε θεραπεύσει. Αυτό μας θυμίζει τα «σιμικίνθια» και τα «σουδάρια» των Αποστόλων, που έκλειναν μέσα τους θαυματουργική δύναμη, ώστε εκείνοι από τους αρρώστους που τα αγγίζανε με πίστη να θεραπεύονται (Πραξ. 19, 12).

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ. ΕΚΔΟΣΕΙΣ Ι. ΜΟΝΗΣ ΟΣΙΟΥ ΔΑΒΙΔ ΓΕΡΟΝΤΟΣ. ΡΟΒΙΕΣ ΕΥΒΟΙΑΣ 1991.